

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia z dnia 31 października 2018 roku, w sprawie II K 779/17 oskarżony J. F. został uznany winnym tego, że:

I. w dniu 16 sierpnia 2017 roku we W. dokonał uszkodzenia rzeczy ruchomej będącej własnością K. B. w postaci samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym DW (...) w ten sposób, że wybił szybę w prawych drzwiach wskazanego pojazdu, dokonał wgniecenia i zarysowania powłoki lakierniczej jego przedniej maski, zarysowania tylnej szyby, wgniecenia i zarysowania tylnego zderzaka przy wlewie paliwa, wgniecenia dachu powodując straty o łącznej wartości 8 282,00 złotych na szkodę K. B., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 08 listopada 2014 roku do 03 marca 2017 roku kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu, V Wydział Karny wyrokiem z dnia 09 lutego 2007 roku w sprawie o sygn.

K 2276/06 za umyślne przestępstwa podobne kwalifikowane z art. 280 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k., przy przyjęciu iż wartość wyrządzonej szkody wyniosła nie mniej niż 800 złotych tj., czynu z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 288 § 1 k.k. wymierzono mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. w dniu 16 sierpnia 2017 roku we W., groził K. B. popełnieniem na jego szkodę przestępstwa w postaci pozbawienia go życia, jak również spowodowania uszczerbku na jego zdrowiu, które to groźby wzbudziły u wskazanego pokrzywdzonego uzasadnioną obawę ich spełnienia, odmawiając jednocześnie opuszczenia mieszkania położonego we W. przy ul. (...), wbrew wyraźnemu żądaniu wypowiedzanemu przez osobą uprawnioną, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 08 listopada 2014 roku do 03 marca 2017 roku kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu, V Wydział Karny wyrokiem z dnia 09 lutego 2007 roku w sprawie o sygn.

K 2276/06 za umyślne przestępstwa podobne kwalifikowane z art. 280 § 1 k.k. tj., czynu z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 193 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. w dniu 19 września 2017 roku groził K. B. pozbawieniem go życia i uderzył K. B. ręką kilkakrotnie w twarz oraz szyję powodując u wskazanego pokrzywdzonego obrażenia w postaci otarcia naskórka i podbiegnięć krwawych, skutkujących naruszeniem czynności narządów jego ciała na okres krótszy niż siedem dni, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 08 listopada 2014 roku do 03 marca 2017 roku kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu, V Wydział Karny wyrokiem z dnia 09 lutego 2007 roku w sprawie o sygn. V K 2276/06 za umyślne przestępstwa podobne kwalifikowane z art. 280 § 1 k.k. tj., czynu z art. 190 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. w okresie od 17 sierpnia 2017 roku do 18 września 2017 groził K. B. popełnieniem przestępstwa na jego szkodę, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 08 listopada 2014 roku do 03 marca 2017 roku kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu, V Wydział Karny wyrokiem z dnia 09 lutego 2007 roku w sprawie o sygn. V K 2276/06 za umyślne przestępstwa podobne kwalifikowane z art. 280 § 1 k.k. tj., czynu z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierzono mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączono kary jednostkowe wymierzone oskarżonemu w pkt od I do IV części dyspozytywnej wyroku i wymierzono mu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeczono o przepadku dowodu rzeczowego w postaci młotka budowlanego, opisanego pod poz. 1 wykazu dowodów rzeczowych nr (...) na k. 133 akt sprawy, zarządzając jednocześnie jego zniszczenie;

VII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzeczono o zwrocie osobie uprawnionej dowodu rzeczowego w postaci noża typu scyzoryk, opisanego w pkt 2 wykazu dowodów rzeczowych nr (...) na k. 133 akt sprawy, zarządzając jednocześnie złożenie go do depozytu sądowego;

VIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu od 16 sierpnia 2017 roku godz. 20.45 do dnia 17 sierpnia 2017 roku godz. 11.50; od 21 września 2017 roku godz. 12.00 do dnia 14 lutego 2018 roku do godz. 12.00;

IX. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 27, poz. 152) zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych w sprawie, w tym, od opłaty;

X. na podstawie art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. B. kwotę 826,56 złotych z VAT tytułem nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu urzędowo.

Apelację od niniejszego wyroku złożył obrońca oskarżonego z urzędu w zakresie orzeczenia o karach jednostkowych wymierzonych za poszczególne przestępstwa, zarzucając rażąco niewspółmierność orzeczonej kary wynikająca z nieprawidłowego zastosowania dyrektyw sędziowskiego wymiaru kary, a w szczególności:

- przepisu art. 53 kk przez nieprawidłowe zastosowanie i orzeczenie względem oskarżonego kary pozbawienia wolności bez równoczesnego orzeczenia o zawieszeniu jej wykonania, podczas gdy, stopień zawinienia oskarżonego, stopień społecznej szkodliwości czynów, jak i wskazania prewencji indywidualnej obejmujące skruchę i deklarację naprawienia szkody, przemawiają za orzeczeniem wobec oskarżonego kary z równoczesnym zawieszeniem jej wykonania,
- przepisu art. 58 § 1 kk przez nieprawidłowe zastosowanie i orzeczenie względem oskarżonego kary pozbawienia wolności bez równoczesnego orzeczenia o zawieszeniu jej wykonania, podczas gdy, w ślad za dyspozycją naruszonego przepisu nakazującego preferować kary o charakterze wolnościowym - przy uwzględnieniu ustaleń Sądu w zakresie stanu faktycznego kara pozbawienia wolności z równoczesnym jej zawieszeniem na okres próby spełniałby wszystkie cele postępowania w zakresie prewencji indywidualnej.

W oparciu o podniesione uchybienia skarżący wniósł:

- 1) o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie względem oskarżonego J. F. kar jednostkowych pozbawienia wolności w dolnych granicach zagrożenia ustawowego oraz zakresie kary łącznej, wymierzenie kary łącznej nie wyższej niż 1 rok pozbawienia wolności wraz z równoczesnym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lat,
- 2) o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w drugiej instancji, równocześnie oświadczając, że koszty te nie zostały w żadnej części pokryte.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego J. F. nie zasługuje na uwzględnienie.

Apelacja obrońcy ograniczona do zarzutu niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kar pozbawienia wolności (art. 438 pkt. 4 kpk). Ocena zasadności tak postawionego wyroku zarzutu wymaga przede wszystkim wykładni samej normy. „Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza zaś znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie wskazanych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica między karą wymierzoną, a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k. k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo

” - tak Sąd Apelacyjny we Wrocławiu z dnia 19 grudnia 2018 roku, w sprawie II AKa 248/18 LEX nr 2613654. S. - nie wiec Sąd wiąże ocenę rodzaju i rozmiaru kary z przekonaniem o jej słuszności ukształtowanym, nie na podstawie ocen opartych na przesłankach pozaprawnych, ale na podstawie przesłanek i wskazań wymiaru kary przewidzianych w przepisach ustawy karnej. Jako karę wiec niewspółmierną należy traktować karę, która została ukształtowana przede wszystkim niezgodnie z przepisami prawa.

Tak też formułuje zarzut skarżący, zarzucając wymierzenie skarżącemu kary z naruszeniem przepisu art. 53 kk i art. 58 § 1 kk, w zakresie odstąpienia od zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Z takimi zarzutami skarżącego zgodzić się nie można.

Sąd Rejonowy ustalając wymiar kary w uzasadnieniu (strona 11-13) wskazał na szereg okoliczności, które wziął pod uwagę. W tym zakresie ważne są przede wszystkim na okoliczności przedmiotowe, takiej jak: sposób działania oskarżonego, powtarzanie zachowań przestępczych, niewielki odstęp czasowy pomiędzy tymi czynami, ich istotna dolegliwość dla pokrzywdzonego przejawiająca się w zaburzeniu poczucia bezpieczeństwa oraz wywołaniu uzasadnionej obawy o życie, zdrowie i mienie. Należy mieć w tym zakresie na uwadze także ten fakt, że oskarżony powtarzał swoje agresywne zachowania wobec podejrzanego pomimo, że był z powodu tego powodu zatrzymywany (16 sierpnia 2017 roku), aż do momentu zatrzymania go i tymczasowe aresztowania w dniu 21 września 2017 roku. Taki sposób działania oskarżonego wykazuje jego determinację w realizacji przestępstwa. Sąd Rejonowy przy wymiarze kary za poszczególne czyny wziął pod uwagę również fakt, że oskarżony owych 4 czynów na szkodę pokrzywdzonego K. B. dopuścił się będąc uprzednio karany za przestępstwo podobne oraz ponosząc odpowiedzialność w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 kk. J. czynów tych dopuścił się zaledwie 5 miesięcy po odbyciu kary pozbawienia wolności (od 8 listopada 2014 roku do 3 marca 2017 roku) za przestępstwo z art. 280 § 1 kk

orzeczony wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia z dnia 9 lutego 2007 roku, w sprawie sygn. akt V K 2276/06.

Z treści uzasadnienia wyroku należy wnosić, że Sąd Rejonowy wziął pod uwagę postawę oskarżonego już w trakcie procesu, jego przyznanie się do popełnienia czynów oraz wyrażoną skruchę. Sąd miał również na uwadze motyw działania oskarżonego, choć w tym przypadku, wbrew twierdzeniom skarżącego, impulsywne działanie wywołane osobistymi relacjami, nie może być traktowane jako okoliczność, która oskarżonego usprawiedliwia lub istotnie wpływa na łagodzenie kary. Niezdolność do kontroli emocji i potrzeba ich wyładowywania, przybierająca postać dokuczliwych przestępstw, nie może zasługiwać na akceptację i pobłażliwości.

Mając na uwadze powołane okoliczności należy dojść do przekonania, że kara wymierzona oskarżonemu ukształtowana została na podstawie i zgodnie z dyrektywami sędziowskiego wymiaru kary przewidzianymi w art. 53 § 1 i 2 kk. Sąd Rejonowy wskazał w sposób przekonujący na istotne okoliczności przedmiotowe, które przekonują o istotnym stopniu społecznej szkodliwości czynów. Jednocześnie ukształtowana kar pozostaje współmierna do stopnia winy oraz realizuje stawiane jej cele w zakresie prewencji szczególnej oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej w społeczeństwie.

Oceniając rozmiar wymierzonej oskarżonemu kary należy wskazać, że w każdym przypadku przestępstwa jest to kara wymierzona w miesiącach, nie zaś latach, pomimo, że ustawowe zagrożenia karą za przypisane oskarżonemu przestępstwa wynosi do 2 lat (art. 190 § 1 kk, art. 157 § 2 kk) oraz do 5 (art. 288 § 1 kk) lat pozbawienia wolności. Są to za każdym razem kary wymierzone poniżej średniej ustawowego zagrożenia. Sąd nie skorzystał przy tym z możliwości obostrzenia kary na podstawie art. 64 § 1 kk. Stąd nie sposób przyjmować, aby tak wymierzone kary jednostkowe mogły być taktowane jako wadliwe z uwagi na ich rażąca, nadmierną surowość. Tak również należy oceniać wymierzoną oskarżonemu karę łączną. Przy karach jednostkowych w wymiarze: 10, 10, 10 i 6 miesięcy pozbawienia wolności, kara łączna w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności jest karą wymierzono w wysokości połowy sumy kar. Kara taka również uwzględnia, zgodnie z dyspozycją przepisu art. 85a kk, cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara winna osiągnąć w stosunku do oskarżonego.

Skarżący tak formułuje zarzuty i wnioski apelacji aby uzasadnić warunki i potrzebę orzeczenia wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Otóż niezależnie od wielkości kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu, zawieszenie wykonania kary nie jest dopuszczalne wobec faktu, że oskarżony był w

przeszłości karany za przestępstwo na karę pozbawienia wolności (art. 69 § 1 kk). Stąd wniosek skarżącego nie zasługuje na uwzględnienie.

Obrońca w swojej apelacji podnosi także naruszenie przez Sąd Rejonowy przepisu art. 58 § kk statuujący prymat kar wolnościowych w przypadku przestępstw zagrożonych karą do pięciu lat pozbawienia wolności. S. jest to wskazanie rodzaju kary, a nie - jak twierdzi skarżący - prymat środków probacyjnych. Nie mniej w sytuacji oskarżonego, mając na uwadze sposób działania, okoliczności przedmiotowe czynów, a w szczególności fakt, że oskarżony odpowiada w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 kk, wymierzenie kary pozbawienia wolności należy traktować jako uzasadnione i wymagane z uwagi na cele kary. Zsowanie kar łagodniejszych co do rodzaju, kar wolnościowych, byłoby w stosunku do oskarżonego nadmiernie pobłażliwe i przez to sprzeczna z celami stawianymi karze, zwłaszcza w zakresie prewencji oraz społecznego poczucia sprawiedliwości.

Mając powołane okoliczności na uwadze należy przyjmować, że zarzuty apelacji nie mogą być traktowane jako uzasadnione oraz stanowić podstawy do zmiany zaskarżonego orzeczenia.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparte zostało na podstawie art. 29 prawo o adwokaturze (Dz. U. 2014, poz. 635) § 17 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielone z urzędu (Dz. U. 2016.1714). Stawka wynagrodzenia została powiększona o należny VAT.

Orzeczenie o kosztach sądowych oparte została na podstawie art. 624 § 2 kpk. O.żony nie posiada majątku i stałych dochodów, a w warunkach wykonania kary pozbawienia wolności, wykonanie orzeczenia o obciążeniu go kosztami postępowania byłoby niewykonalne.